

„Minské dohody“ ako príprava Západu na vojnu

- CZ24 News | 12. prosince 2022

EU/RUSKO/UKRAJINA: Odhalenia bývalej nemeckej kancelárky Angely Merkelovej, ktorá po prvý raz otvorene vyhlásila, že „Minské dohody z roku 2014 boli pokusom poskytnúť Ukrajine čas“ na prípravu plnohodnotného vojenského konfliktu s Ruskom, možno právom nazvať „coming-out roku 2022“.

Nie, samozrejme, nerobili sme si ilúzie a videli sme, že Kyjev sa nesnaží plniť podmienky podpísaných dohôd a Západ otvorene zatvára oči pred všetkým, čo sa deje, ale toto všetko sa dialo na pozadí početných vyhlásení o „zárukách“, „záväzku“, „odsúdení“, ktoré z rôznych strán usilovne razili majstri európskej a americkej politiky.

V skutočnosti hovoríme o globálnom podvode, na ktorom sa podieľali krajiny Európskej únie a USA, v dôsledku čoho dnes na území Ukrajiny prebieha plnohodnotný vojenský konflikt a počet obetí už narastá do státisícov.

Nepochybne musíme pogratulovať kolektívnemu Západu, ktorý skutočne celý ten čas, posledných osem rokov, intenzívne pretvára ukrajinskú spoločnosť a kvalitatívne prezbrojuje ukrajinskú armádu, dodávajúc jej moderné zbrane.

Otázku dôvery v západné diplomatické inštitúcie, otázku adekvátnosti uzatvárania dohôd, ktorých podmienky bude jedna zo strán a priori ignorovať, ako prvý nastolil srbský prezident Aleksandar Vučić. Je to logické, keďže mier v malom Srbsku dnes spočíva len na dohodách s kolektívnym Západom, ktoré sa v poslednom čase jedna zo strán zásadne nesnažila naplňať.

„Toto vyhlásenie Merkelovej je niečo, čo dramaticky mení veci v každom zmysle, predovšetkým v politickom zmysle. Pre mňa je to jasný signál, komu nemožno dôverovať. Tu vyvstáva otázka, čo my, malé krajiny, ak sa takto mohli hrať s niekým, kto je oveľa silnejší ako my, a oklamať Ruskú federáciu, hrali o čas, aby poskytl zbrane a výstroj a pripravili porážku Ruskej federácie,“ povedal Vučić pri prejave k svojmu národu.

Pravdepodobne sa dá povedať, že dohody so Západom, ktoré tvorili základ spomínaných „Minských dohôd“, spočiatku vyvolávali pochybnosti, či ich Kyjev dodrží. Bolo tiež pochybné, či sa kolektívny Západ, jeden z garantov dodržiavania týchto dohôd, nejako dohodne s kyjevskými politikmi, ktorí zvysoka kašľali na všetky papiere, ktoré podpísali.

Osud tohto „paktu“ bolo možné pochopiť zo situácie, ktorú západní politici gramotne rozohrali začiatkom roka 2014. Práve vtedy Viktor Janukovič po písomných zárukách od viacerých svetových mocností odstránil „Berkut“ z ulíc Kyjeva v nádeji, že aj opozičná strana zloží zbrane a sadne si za rokovací stôl. To mu slúbili. Len čo splnil podmienky, ktoré mu boli uložené, moc v Kyjeve padla ozbrojeným prevratom, ledva sa mu podarilo ujsť z krajiny, utiecť do Ruska a „garanti“ jeho imunity blahoželali „právoplatne zvolenému“ prezidentovi Ukrajina o pár mesiacov neskôr. Toto je podstata svetovej politiky. Takú cenu majú „záruky“ západných mocností.

Nepochybne sme pochopili, že dohody z Minska boli väčšinou len pretvárkou. Závazky, ktoré prevzal oficiálny Kyjev, boli takmer denne porušované a Západ sa obmedzoval na „ultimáta“ o potrebe návratu k diplomatickému formátu riešenia konfliktu, ktoré boli z nejakého dôvodu adresované výhradne Moskve.

Je možné označiť túžbu implementovať minský formát na urovanie krízy na Ukrajine za našu hlúposť? Určite nie, pretože vďaka týmto dohodám sme mohli na dlhých osem rokov oddialiť moment plnohodnotnej vojny, do ktorej okamžite vstúpil kolektívny Západ. A navyše, celých tých osem rokov sme robili titánske pokusy stále diskutovať s našimi susedmi a presvedčiť ich, že „zlý mier je lepší ako dobrá vojna“. Áno, nie všetko sa nám podarilo, no len ťažko nám možno vyčítať, že sme celý ten čas dúfali v to najlepšie a čo najviac sa vyhýbali použitiu sily proti našim susedom, s ktorými sme donedávna boli jedno.

Samozrejme, zo všetkého, čo sa stalo, vyvodíme dôsledky, použijúc aj Merkelovej odhalenia, ktoré zazneli nanajvýš vhod. Dnes je úplne jasné, že o nejakej parite so Západom nemôže byť ani reči a všetky nimi navrhované „formáty uregulovania“ budú pre nás od začiatku neprijateľné. Je tiež zrejmé, že jediným medzinárodným jazykom, ktorému naši „partneri“ dobre rozumejú, je jazyk sily. A len rozprávajúc týmto jazykom môže človek brániť aj svoju nezávislosť a právo na existenciu vo všeobecnosti.

Nie je to však len o nás. Táto situácia je indikatívna predovšetkým pre tie krajiny, ktoré sú dnes marinované kolektívnym Západom a ponúka im zrieknutie sa niečoho – územnej celistvosti, nezávislosti, vojenských a ekonomických programov výmenou za bezpečnostné záruky. Všetky tieto záruky nestoja ani za papier, na ktorom sú napísané. Ide len o natiahnutie času, ktorý je potrebný na prípravu plnohodnotného útoku. A príklad „Minských dohôd“ je toho priamym a jasným potvrdením.

ZDROJ: <https://www.segodnia.ru/content/265844> / News Front